

ἐκ τῆς οὐτυχίας καλῶν δίκαιον πῶς γὰρ πῶν Α
βουδαμονίαν ὁ ὄρος αὐτῆς· καὶ τὸ διακρινεῖν ἃ
παντα καὶ διπρία καὶ ἀνθρώποις πῶν ἡδονῶν,
σημαῖον τι τῷ εἶναι πῶς ἀριστον αὐτῶν.

Φήμη δ' οὐ τί γὰρ πάμπαν ὀποῖα ὑταγῶν
παναλαοῖ

Πολλοὶ φημὶ ζῶσιν.

ἀλλ' ἐπιπέ οὐχ ἡ αὐτῆ, οὔτε φύσις, οὔτ' ἕξις Β
ἢ ἀρίστη, οὔτ' ἔστιν, οὔτε δοκεῖ, οὔδ' ἡδονῶν
διακροσι πῶν αὐτῶν πάντες ἡδονῶν ἡδὲ τῶν
πῶν ἔσως ἢ καὶ διακροσι, καὶ ἡ οἶοντα,
οὔδ' ἡ αὐ φάει, ἀλλὰ πῶν αὐτῶν. πῶντα
γὰρ φύσις ἔχει τι εἶον. ἀλλ' εἰληφασι γὰρ πῶν
τῶν ὀνόματος κληρονομία καὶ σωματικῆς ἡδονῶν,
διὰ τὸ πλείστους τε παραδεδίχθαι εἰς αὐ-
ταί, καὶ πάντας μετέχει αὐτῶν. διὰ τὸ μόνος
οὐδὲ γνωρίμοις εἶναι, ταύτας μόνος οἶον εἶναι. C
φασι δὲ ἢ καὶ ὅτι, καὶ μὴ ἡδονῶν ἀγαθῶν, καὶ ἡ
ἐνέργεια, καὶ ἔστιν ζῆν ἡδέως τὸν καὶ οὐδαμῶνα
πῶν γὰρ ἔνεκα δεῖ αὐ αὐτῆς, εἴτῳ μὴ ἀγα-
θῶν· ἀλλὰ καὶ λυπηρῶς ἐνδραχται ζῆν, οὔτε
κακῶν γὰρ, οὔτε ἀγαθῶν, ἢ λυπη, εἴτῳ μῶν δ'
ἡδονῶν ὡς διὰ τι αὐ φάει, οὔδ' ἡδονῶν ὁ
βίος ὁ τῶ σπουδαίου, εἰ μὴ καὶ αὐ ἐνέργεια
αὐτῶν. Περὶ δὲ τῶ σωματικῶν ἡδονῶν ἐ-
πισκεπτόν τοῖς λέγουσιν, ὅτι εἴται ἡδονῶν αἰ- D
ριταῖ σφόδρα, εἴ καὶ καλῶν, ἀλλ' οὐχ καὶ σω-
ματικῶν, καὶ πῶν αὐ ὁ ἀκόλαστος. διὰ τί οὐδὲ καὶ
ἐναντία λυπη, μογῶν θηριῶν· καὶ καὶ γὰρ ἀγαθῶν
ἐναντίον. ἢ οὕτως ἀγαθῶν αἰ ἀναγκῆσαι, ὅτι
καὶ τὸ μὴ κακῶν ἀγαθῶν ὄσιν, ἢ μὴ καὶ τοῦ ἀ-
γαθῶν· ἢ καὶ ἡδὲ γὰρ ἔξω καὶ κινήσων ὄσιν
μὴ ὄσιν, τῶ βελτίονος, ἡδονῶν, οὔδ' ἡδὲ τῶ ἡ-
δονῶν· ὄσιν δ' ὄσιν, καὶ τῶ ἡδονῶν ὄσιν. ἢ καὶ δ'
σωματικῶν ἀγαθῶν ὄσιν ἡδονῶν, καὶ ὁ φαν-
λος, τῶ διακρινεῖν πῶν ἡδονῶν ὄσιν, ἀλλ' οὐ
ταῖς ἀναγκῆσαι πάντες γὰρ γέμεσι πῶν, καὶ
ὄσιν, καὶ οἶνοι, καὶ ἀφροδίσις, ἀλλ' οὐχ ὡς
δεῖ ἐναντίας ἢ ὅτι τῶ λυπη· οὐ γὰρ ἢ ἡδονῶν
ἡδονῶν φάει, ἀλλ' ὄσιν οὐ γὰρ ὄσιν τῶ ἡδονῶν
ἡδονῶν λυπη ἐναντία, ἀλλ' ἢ τῶ διακροσι πῶν
ἡδονῶν.

Κεφδύον 18.

Ε Πεί δ' οὐ μόνον δεῖ ταλῆδες εἶπέν,
ἀλλὰ καὶ τὸ αἶπον τῶ ψεύδους· τῶ
γὰρ συμβαδῆται πῶς πῶν πῶν· ὅταν γὰρ
ἀλλοτρῶν φάει τὸ διὰ τι φαίνεται ἀληθές,
ἰατῶν ἐσφεντανα ἡδονῶν fuerit causa, cur

non amplius fortunæ prosperitas appelli-
ari iure potest: quippe cum eius definitio
ad felicitatem spectet. Quod item omnes
& bestiz & homines voluptatem sequuntur,
id ipsam esse quodammodo optimum
indicat.

Non pravus fama illa perit, quam multa
per orbem

Turba hominum celebrat.

Sed quia neque eadem natura, neque idem
habitus optimus aut est aut videtur: neque
voluptatem eandem omnes, voluptatem
tamen omnes sequuntur. fortasse etiam
non eam sequuntur, quam putant, neque
quam dicerent, sed eandem. omnia enim
natura diuinum quid habent. Sed corpo-
ris voluptates nominis huius hereditatem
consequuntur ex eo sunt, quod sæpe in ipsas
incidunt. vnde quia solæ notæ sunt, solas
has esse opinantur. Perspicuum etiam est,
nisi voluptas sit bonum & operatio, fieri
non posse, vt iucundè felix vitam tradu-
cat. Cuius enim causa indigeret ipsa, si nō
est bonum? sed etiam molestè viuere po-
terit. nam neque malum neque bonum
est dolor, si neque voluptas. Quare cur fu-
geret? neque igitur probi viri vita erit iu-
cundior, nisi etiam operationes ipsius sint.
At verò de corporis voluptatibus consi-
derandum illis est: qui nonnullas volu-
ptates valde eligendas esse dicunt, illas
videlicet quæ honestæ sunt, sed non cor-
porales, & eas circa quas versatur intem-
perans. Qui sit igitur, vt contrarij dolores
pravi sint? malo etenim bonum contra-
rium est. An ita bonæ sunt illæ quæ sunt
necessariæ, propterea quòd quod non est
malum, bonum est? An aliquatenus bonæ
sunt? Habituum enim & motuum, quo-
rum melioris excessus non est: neque volu-
ptatis est excessus: quorum autem est, est
etiam voluptatis, at corporis bonorum est
excessus, & prauus prosequendo exces-
sum, & non necessarias voluptates prauus
est: omnes siquidem & opsonitis & vniis &
venereis quodammodo oblectantur, sed
non vt debent. Contrà in dolore. non e-
nim excessum fugit quispiam, sed omni-
no fugit: quippe cum excessui dolor con-
trarius minimè sit, sed ei qui excessum
persequitur.

CAPVT XV.

Q Voniam autem nō tantum opus est,
vt verum dicamus, sed etiam oportet,
vt falsi causam explicemus: hoc enim
ad fidem faciendam conducit: nam cum
verum appareat esse, quod verum non est